

Вповзаємо у час, як у нору

Віталій Круглов

Вповзаємо у час, як у нору, —
нерадісні, не добрі і німі.
І жертвуєм і молимося "нулю",
бо ми — ліміт.
До Раю черга?
Через "чорний хід"...
І думаємо: одурили Бога.
Душа, неначе стрілка — захід... схід...
Де мить — епоха.
Такі видіння: Він іде чи Хтось?
В пустельнім світі світло де-не-де.
Самому опинитись довелось
серед людей.
Часи, як числа, — далі все страшніш.
А на Ковчег розпродані квитки.
Повзти все далі сил немає більш...
Хто зна звідкіль?..